

PINTÉR ILLANGÓ

A MESE

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Hatalmas uradalma gyönyörűen pompázott aranyalmákkal és zöldeskék gyémántbogyójú bokrokkal. Az uralkodó mégis szomorúan járkált bordó bársonyruhájában a palota csillogó kövén. Szívesebben lett volna szegény legény, csak éppen boldog, mint uralkodó, aki gondterhelt. Pedig gondterhelt volt, haj, de mennyire!

Ugyanis hiába szerette odaadón, a népe elfordult tőle. Akik messzebbi vidéken laktak, ahol a kastélya csúcsai nem látszottak már, még azt is kétségbevonták, hogy van-e egyáltalán királyuk. A király nap, mint nap azon serénykedett, hogy jól menjen alattvalói sora. Irányította a termelést, a kereskedelmet, a bíraskodást, a betegellátást, támogatta a rászorulókat, lelki táplálékot nyújtott az elkeseredetteknek: mégis csak egy volt belőle és nem tudott annyifelé szakadni, ahány ember élt a földjén. Nem tudott mindenki mellett minden pillanatban őrangyalként ott állni, ezért a nép természetesnek vette a háttérben zajló gondoskodását, olyannak, mint a levegőt, ami feltétlen szükség ugyan az élethez, mégsem gondolunk vele, csak lélegezzük ki-be különösebb hála nélkül.

Csakhogy a király hús-vér személy volt, nem egy érzéketlen tárgy, ezért iszonyatosan rosszul esett neki birodalma viselkedése. Elutasítottságában könnyekre fakadt. Sírt, sírt, pityergett naphosszat. Könnyeit törölte ezeregy szolgája, de nem tudták felitatni mindet, így telni kezdett az öle, majd a szoba, végül a palota, a széles udvar, a város és a környező falvak. A könnyáradat egyre csak hömpölygött elárasztva az egész uradalmat.

Látta ezt a királyfi: „Nem mehet így tovább!” – gondolta. „Baj lesz belőle”. Szólt tehát szolgálinak és nekiálltak vezetésével hajót építeni, nehogy mindenkit ellepjen a könnyfolyam.

– Gyerünk, gyerünk! Megfulladunk! Nincs sok időnk! – biztatta őket. Közben hírvivőket küldött szerte az országba megvinni a hírt a király bánatáról, hátha valaki képes olyan jócselekedetre, ami meggátolja a könnyhullatást.

A könnyek folytak, egyre csak folytak... Közben épült a hatalmas jármű. Már térdig ért a víz a szántókon, mikor végre-valahára elkészült az óriás monstrum.

– Hírhozót! – parancsolta ezúttal a királylány.

Össze is verte azonnal tisztelegve lábát a futár, meghallgatta az üzenetet és hű segítőivel felpattant paripájára, majd körbejárta az országot kiáltozva:

– Meneküljetek a palota előtti hajóra a könnyóceán elől!

Özönlöttek az emberek egyre csak be a menedékbe. Az állatok is védelmet kerestek a tengernyi siralom elől. De akadtak olyanok is, akik kételkedtek a királyi gondviselésben. Őket hamarosan ellepte az ár. A fuldoklókért odaúszott a hajó, amit a királyfi kormányzott. Megkönnyebbülve kapaszkodtak a királylány vízszíneig eresztett, hosszú, selymes hajának mentőkötélébe.

A hajófenéken rájöttek az alattvalók, hogy van királyuk, sőt nagyon is jó és bölcs királyuk, ráadásul szereti őket a herceg és a hercegnő is. Nagy örvendéssel küldtek egy postagalambot az uralkodóhoz hálatalt szavaikat tartalmazó üzenettel.

A búsan könnyhullató fejedelem felemelte földig lógatott orrát, amikor vállára röppent a madárka. Elvette a papírdarabot csőréből. Amint olvasni kezdte, felderült ábrázata és boldog kacajra fakadt. Nyoma sem maradt már a könnyeknek.

Ámde ahogyan telt az idő, peregtek a percek, órák, napok, hetek, hónapok és évek, ismét elfeledkeztek alattvalói jóságáról és a törvényeiről, már csak mende-monda maradt a könnyár története is, amivel a bolondos kedvű vénemberek ijesztgették a

bőrükbe nem férő, huncut fiatalokat. Ezért kőbe vésette a király a legfontosabb utasításait és egy szobor oldalára helyezte. A szobor gyönyörű, aprólékos faragvány volt, ami a könnyesőt és a menekítő hajót ábrázolta. A főváros palotával szemközi terén nyújtózott az ég felé.

Eleinte az emberek, amikor csak rápillantottak a szoborra, eszükbe jutott a bölcs, öreg király, aki terelgeti mindig eltévelyedő nyájukat és hála töltötte be szívüket, de ahogy telt-múlt az idő, megszokták az emlékmű jelenlétét. Sőt a szobrot kezdték az élő király helyett dicsőíteni! Virágokat, ajándékokat hordtak alá nap, mint nap és elpanaszolták bójukat-bajukat a hideg, néma köveknek. Persze a rideg sziklák nem segítettek nekik, ezért haragosak, kötekedősek lettek és mindezért a vezetőséget okolták.

Fejcsóválva fogta fejét a fejedelem. Egyre szomorkásabb kedve támadott minden reggel népe bolondságát látva.

- Mi bántja, király uram? - kérdezte meg egy hű vitéze egy újabb bús nap elteltével.
- Azon gondolkodom, hogyan köszörülhetném ki a csorbát, ami rajtam és országon esett - elmélkedett az uralkodó. - Réges-régen, még az idők kezdetén elátkozta egy gonosz boszorkány ezt a földet, ezért veszekszik és elégedetlenkedik itt mindenki, ezért nem tudunk kikeveredni a bajból, hiába minden erőfeszitésem - nézett vitézére búsán. - Pedig olyan csodás ez a birodalom! Úgy hiányzik belőle a béke, a szeretet! Mindent megpróbáltam már! Mégsem sikerül megszabadulnom ettől az átoktól...

Meghallotta e rövid beszélgetést a királyfi.

- Ne aggódjék, édesapám! Elmegyek, legyőzöm azt a gonosz némbert, akkor majd megtörik a bűbáj!
- Féltelek, fiam. Úgy hírlik, egy tűzokádó sárkány is támogatja. Te meg csak egy csöpp ember vagy! Belehalnék a bánatba, ha elveszítenélek, egyetlen fiacskám!
- Ugyanmár, hát nem erősebb a szeretet ereje, drága édesapám, mint holmi gyíkforma lény perzselése? Egyébként sincs más választásunk! Különben még megöl minket a bű, az elárvult nép pedig háborúba dönti magát.
- Igazad van - látta be a király. - De nagyon vigyázz ám magadra, fiam! Nem szívesen engedlek el egy ilyen veszélyes útra, tudom, hogy sok szenvedésben lesz részed - intette az apja.

A fiú felvett egy kopottas öltözetet. Semmit nem vitt magával csak a csodatévő királyi erejét. Így indult le az aranyozott lépcsőn telve üde, fiatalos hévvel. Senki sem sejtette róla, hogy ő a trónörökös.

Ment egyenesen, nem tért se jobbra, se balra, csak követte a kastélyból kikigyózó szekérút vonalát.

Nem kellett sokáig bandukolnia, mígnem belebotlott pár vitatkozó emberbe.

- Kutya! Ráléptél az én területemre! - ordította az egyik.
- Aljas róka! Arra volt dolgom, miért nem kerítetted le?! - vágott vissza a másik.

Észre se vették, hogy miközben ők egymással veszekedtek, lehullott egy már megrohadt kristálykörte a földre, amit vitájuk miatt nem szedtek le időben.

- Miért kiabáltok? - szólt közbe a királyfi. - Talán ti teremtettétek a földet, hogy rendelkezni akartok felőle?
- Mi közöd hozzá? Törődj a magad dolgával! - szóltak rá egyszerre, nem is sejtve, hogy ő a királyi gyermek.
- Hát, annyi, hogy megsüketülök a ricsajozásotoktól! Oszd odanézzetek, elrohad az áldott gyümölcs viszályotok nyomán! - elszégyellték erre magukat a hajbakapottak. Nekiálltak csöndben szünetelni.

- Tovább baktatott az ifjú és gyerekekbe ütközött egy szép tisztáson ezüstoffák között.
- Mi a baj, lurkók? - kérdezte, mikor meglátta, hogy itt sem jók a kedélyek.
 - Megijesztette a lovamat! Szegény pacikám azt hitte, egy oroszán ordított rá! Úgy megijedt! - panaszkodott egy kislány.
 - Igen, azért, mert azt mondta, olyan kövér vagyok, mint egy elefánt! - védekezett a másik.
 - Mert az is vagy! - nevetett az első.
 - Ne veszekedjete! Mind a ketten rosszak voltatok, és össze-vissza gúnyoskodtok! Ez nem szolgálja senki javát. Inkább béküljete meg és játszatok közösen azzal a cicával, ott ni! Nem jobb együtt szórakozni örömmel, mint marni egymást? - tett rendet az álruhás herceg.
 - De... Nem! Az a cica az enyém! - tiltakozott a fiú. - Nem engedem, hogy hozzáérjen!
 - Nem lényeges, kié, lehet együtt simogatni! Egyébként is, miért lenne a sajátod?
 - Mert én láttam meg először!
 - Talán te gondoztad is?
 - Nem - sunyta le szemét a legényke.

A gyerekek elkezdtek hancúrozni. Ölbevették, megdoromboltatták a cicust.

A királyfi ilyesformán cselekedve járta keresztül-kasul a világot. Rossz szemmel figyelték ezt a sötétség alakjai. Egy nap elé ment a varázslók vezére, a rút boszorkány, aki a marakodás átkát ragasztotta az uradalomra. Oly ráncos volt tekintete, hogy nem is emberére, hanem teknősré hasonlított. Ez a fekete ruhás, nyúzott képű mágusnő mindenkit békává változtatott, amerre csak járt. Emberek s állatok mind igyekeztek kitérni útjából. Mögötte, mint egy árnyék szállt a sárkánya, melynek farka is volt, mint egy egérnek, a füle alapján nyúlnak lehetett nézni és elnyújtott képe egy zsiráféra hasonlított. De a valóságban közel sem volt olyan szelíd jószág, mint a hosszúnyakú levélevő. Feltett szándékában állt a kegyetlen boszorkának átváltoztatni a királyfit is varanggyá, majd ropogásra süttetni csatlósával.

Amde azzal nem számolt a gonosz boszorka, hogy a herceg ereje nagyobb az övéénél: ugyanis a király fiának szívében óriási szeretet lakott. Ez az elképesztő szeretet kizárt belőle minden rosszat és nem hagyott kapaszkodót a kegyetlen néembernek. A királyfi nem félt ugyanis a mágustól, nem undorodott a békától, nem rettegett az állati léttől, ezért nem fogott rajta a varázs sem, a benne lakó szeretettől pedig olyan forróság fűtötte a lelkét, hogy a sárkány tüzét észre sem vette. Hiába erőlködött a szörnyeteg, hiába fújta forrón izzó csóvákkel és bűzös, szürke füstpamacsokkal sziszegve előtörő lángjait: azok nem égették meg a királyfit, csak melengető burokként vették körül.

Erre nagyon feldühödött az összes bajkeverő lény. Gondolták más módszerhez folyamodnak, ha a varázslat nem hat. A legegyszerűbb fegyverhez nyúltak. Rosszindulatú pletykák áradatával felhergelték a népet a vándor, igazságosztó koldus ellen. Apró gyanakvó gondolatokat ültettek a fülükbe, amelyek zavaróan kaparászó bogarakként zsongtak mérget öntve elméjükbe. Lassacskán mindenki elhitte, hogy a jótevő cselekedetei csupán mézesmadzag csalétekkel, amikkel behálózni igyekeznek őket, mint egy nagy fekete, gusztustalanul szőröslábú pók, hogy aztán romba döntse őket és elrabolja lelkeiket. A nép emberei tehát összebeszéltek, kifigyelték szokásait, majd egy éjjel rávetették magukat a pihe-puha mohapárnán mit sem sejtve alvó királyfira. Dühöngő farkasfalkaként marcangolták a védekezni hirtelen nem is tudó szerencsétlent. Ütötték, verték, csípték, rúgták, marcangolták, ahol csak érték, ahogy egyre mélyebben belelovalták magukat a gyűlöletbe.

Egyszerre felriadt álmából a királylány virágmintás takarója alatt baldahinos ágyában a kastély legszebb kilátású toronyszobájában. A holdfény besütött az ablakon és kísérteties fénybe vonta a szobát. Dermesztő balsejtelemmel érezte meg, hogy bajba jutott a bátyja, ezért segítségére sietett. Hétlovas hintójával hajtatott keresztül-kasul az országon, de mire odaért a helyszínre, fivére meghalt. Úgy nézett ki, mintha medve tépte volna szét. Már rég kiszállt belőle az élet.

A hercegnő némán leborult melléje és ráhajtotta a fejét tetemére. A pillanatok olyan lassúsággal teltek, hogy a csiga versenyezhetett volna velük. Keservesen felzokogott. A hajnali nap sugarai éppen ekkor érték el a láthatárt. Rávilágítottak a szívszorító jelenetre.

S lássatok csodát, egy a semmiből felsziporkázva megjelenő, angyalszárnyú tündér megérintette a királykisasszony könnyeit! Ezentúl a záporosóként hulló könnycseppek gyógyírként hatottak. Ahova csak peregtek, onnan eltűntek a sebesülések. Hamarosan a királyfi újult erővel feltámadt!

A hercegnő sírása nem csillapodott: most már örömkönnyek ömlöttek szeméből! Szorosan megölelték egymást a testvérek, aztán a királyfi felkelt és elindult legyőzni a világot.

Amerre járt, fényt lopott az emberek szívébe, akik ámuló tekintettel borultak le előtte, mert egyben csodálattal töltötte el, egyben megrémisztette őket az a hatalom, amivel visszatért gyilkosságuk halálából. Veszekedni soha többet nem mertek, mivel elkápráztatta őket a tudat, hogy ez a végtelen hatalmú fiú teljes kegyelmet adott nekik és még csak kérdőre sem vonta őket tettükért.

A királyfi boldogan tért haza hűgával. Apjuk kitörő örömmel fogadta őket, majd futárt küldött szét az országban, hogy a nép apraja-nagyja gyűljön kastélya köré. Így is lett. Amikor zsúfolásig megtelt a palotakert, a király kivezette az immár uralkodói pompába öltözött herceget az erkélyre. Bemutatta a népnek: ő az, aki vándorkoldusként körbejárva a birodalmat, elhozta a békét és legyőzte a gonoszt.

- Ha újra felbukkannának a rossz varázslók és meg akarnának átkozni, csak térjete a fiamhoz, ő megvédelmez titeket! - hirdette ki a király, mire mindent elsöprő hangerejű hurrázás volt a felelet. A nép ezentúl minden évben megemlékezett arról a napról, amikor a királyfi dicsőségesen új életre kelt és szeretetszigetet teremtett birodalmukból.

PIRIKE ÉS PALIKA

KALANDJAI

1.RÉSZ

2023.

Kicsoda Pirike és Palika?

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két kisgyerek, akik különlegesek és hétköznapiak voltak egyszerre.

Különlegesek, mert ikertestvérek voltak, mégsem egyformák: Pirikének hosszú, szőkésbarna haj hullámzott alá buksijáról, míg Palika üstökét rövid fekete bozont díszítette. Egyébként annyira hasonlítottak, hogy amikor egyszer egy fényképről kivágták csak az arcukat, még az édesanyjuk sem tudta megkülönböztetni őket.

Pirikét és Palikát abban is különlegesnek mondhatjuk, hogy nem városban laktak, mint a legtöbb gyerek, hanem vidéken. Sőt még falusias életmódot is folytatott a családjuk.

Nem buszok, villamosok, zebrák és közlekedési lámpák közt jártak óvodába, hanem virágos kertek, zöldellő fák és madárcsicsergés kísérte őket. Nem irodába jártak dolgozni a szüleik, hanem a földekre. Nem autójuk volt, hanem traktorjuk. Nekik és testvéreiknek pedig nem kellett folyton nyaggatni a szüleiket, hogy „légyszí, úgy szeretnénk egy kisállatot, csak egy egészen picinykét!”, hiszen ezer lényecske zsongta őket körül.

Más dolgokban azonban Pirike és Palika egészen hétköznapi, közönséges kislány és kisfiú voltak. Óvodások két kézzel, két lábbal, egy fejjel, egy nagyobb már iskolás nővérrel, Jucussal és egy totyogós kisöccsel, Matyikával.

Vidám, kalandos forgatagban éldegélt ez két apró gyermek a picinyke falucskában.

Pirike és Palika óvodába indul

Pirkadt, a nap egyre magasabbra kúszott az égbolton, már nemcsak lapos narancssugarakat festett a földre, hanem elérte a fák, majd a háztetők vonalát és aranylóbban ragyogott. A tarka kakas egyre hangosabban fújta nótáját az ablak alatt:

– Kukurikú! Kukurikú!

Anya is belépett a szobába:

– Kukurikú, kukurikú! Jó reggelt, már a nap felkelt! Pirike és Palika ébredjete! Vár és vár az óvoda, nyergeli már apa lovatokat!

Pirike és Palika álmosan dörzsölgették szemüket, semmi kedvük sem volt kibújni a puha meleg vacokból, ahol eddig jóízűen összekuporodva aludták az igazak álmát.

– Nem akarunk oviba menni! – közölték durcásan kórusban. Anya odaült közéjük, kétoldalról gurultak melléje.

Miközben simogatta a fejüket, előkerült egy szép képes mesekönyv. Mire a történet végére értek, Pirike és Palika magához tért: ripsz-ropsz nekiláttak napjuknak. Gyorsan bekapták a még langyos frissen sült pogácsát és felhörpintették a birkatejes kakaót, majd Pirike

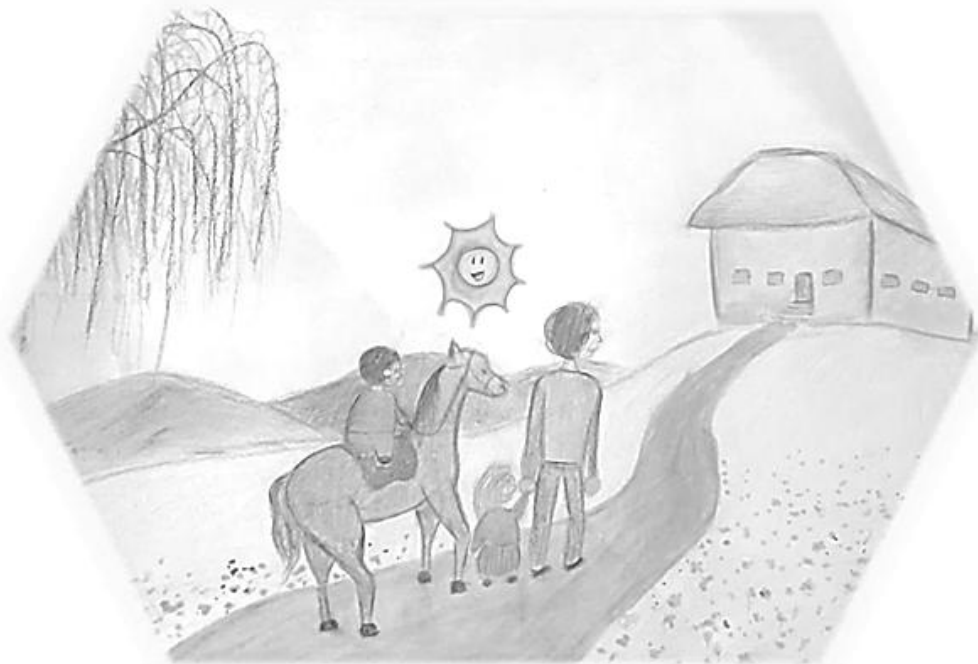
megetette kiscicáját, Palika három saját kiscsirkéjét, megnézték, hogy kibomlott-e már az őszirózsájuk bimbója, aztán felsorakoztak a ház előtt. Apa éppen eddigre vezette le pónijukat a domboldali karámból.

– Jó reggelt, jó reggelt! Ki ma a soros? – kérdezte jókedvűen, ugyanis egy paripára egyszerre egy vitéz ülhetett, és az természetesen nagyon nem mindegy, melyik nap ki kezdi a lovaglást és ki a gyaloglást a félúton történő cseréig. Szerencsére, ezen a reggelen az ikrek emlékeztek rá, előző nap milyen sorrendben jöttek, különben hangos sivalkodással versengtek volna az elsőbbség jogáért. De most rendben ment minden, Palikát emelte először apa pónihátra, míg Pirike baktatott békésen mellettük.

Kipp-kopp-kipp-kopp, kopogott a lovacska patája az úton. Vau-vau, ugatott egy kutya. Züm-züm, körözött körülöttük egy méhecske. Csirip-csirip, csicsgergett egy madárka. Gá-gá, gágogott rájuk a szomszéd libája. Mú, bődült el egy tehén. Így

ballagtak az oviba. A nagy ringlófánál a sarkon cseréltek a lovaglásban. Apa mesét mondott, hogy jobban teljen az idő:

– Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három lovacska. Egy nagy lovasfarmon laktak

rengeteg másik ló társaságában. Egy napon a gazda bácsi ezt mondta nekik: „Eldönthetitek, hogy kivel szeretnétek egy helyen lenni.” – ugyanis itt a lovak kétszemélyes boxokban laktak. Felelt az első lovacska: „Engem Szellő mellé tegyél, mert ő a legjobb barátom.” A második lovacska így szólt: „Engem, gazda bácsi, egy olyan ló mellé vezess, akit még nem ismerek, hogy új barátot szerezhessenek!” A harmadik lovacska pedig ezt mondta: „Kérlek, add mellém Derest, mert ővele nagyon nem kedveljük egymást. Meg akarom tanulni szeretni őt is!” – az ikrek elkerekedett szemmel néztek apára.

– Milyen fura mese ez! – állapította meg Palika.

– Akkor az oviban azokkal a gyerekekkel kellene talán játszánunk, akiket ki nem állhatunk? – kérdezte Pirike. Apa rámosolygott.

– Azért az túlzás lenne. De az nem lenne rossz, ha mindenkivel megpróbálnátok barátkozni, nemcsak ugyanazzal az egy-két gyerekkel játszánátok... Na, meg is érkeztünk. Leszállás!

Apa egy búcsúölelés után figyelte, ahogy Pirike és Palika belép az óvoda kapuján.

– Ne felejtsetek el kicserélni a lovaglós nadrágot! – szólt utánuk. Az ablakból kiinteggett neki az óvó néni. Az óvónéni, aki valaha az ő óvó nénije is volt.

Pirike és Palika szaladtak átöltözni. Elégedetten simítottak végig jeleiken, amiket ők választottak maguknak, amikor először jöttek óvodába. Pirike jele giliszta volt. Palikáé cipőfűző. Amikor ők rajzolták, csak maguk tudták megkülönböztetni melyik, melyikőjüké.

Máris beléptek a csoportszobába, ahol Pistike és Annuska nagy örömmel üdvözölték őket. De Pirike és Palika ma nem csak kedves pajtásaikra figyeltek, hanem a félős Beácskát is bevették a játékba, aki előtte csak tétován sündörgött körülöttük.

Pirike és Palika traktort lát

Az óvoda udvara zsongott a sok játszózó kisgyerek hangzavarától. Pirike és Palika is önfeledten futkorásztak társaikkal, amikor Palika hirtelen megtorpant.

Feszületen hallgatózott, majd elkiáltotta magát:

- Maradjatok csöndben! – természetesen a lurkók többsége meg sem hallotta felszólítását. Erre Palika bömbölő oroszlán hangerőre kapcsolt, úgy süvöltötte:
- Kuss! – erre már mind döbbenten megdermedtek.
- Igen, ez AZ!!! – Palika a kapuhoz rohant, ahol persze nem tudott kijutni, akkor a túloldali kerítéshez szaladt és ott próbált kimászni, majd föl-alá kezdett cikázni, mint egy ketrecbe zárt vadállat.
- Mi történt vele? – kérdezte az óvó néni Pirikét. Tudta, Pirike ismeri legjobban Palikát.
- Meghallotta a Traktorok Királyának hangját – felelte sóhajtva Pirike. Az óvónéni ettől nem lett sokkal okosabb, viszont Pirike tette szánta el magát. Elkapta az éppen mellette elsuhanó ikertestvére grabancát és a lépcső felé vonta.

A lépcső tetejéről az egész falut be lehetett látni. Az utcákat, kerteket, erdőket, mezőket, szántókat és...

- Nézd, ott van! – mutatta Pirike a kaszálóra éppen kiérő traktort Palikának.
- Ó, de jó! – ujjongott Palika, amint megpillantotta a távolban játékautó méretűnek látszó erőgépet – De most mi lesz? – komorodott el a tekintete. – Ilyen még nem volt, hogy akkor jött volna, amikor oviban vagyunk! Hogy fogok most közelmenni? – kérdezte sírósan.

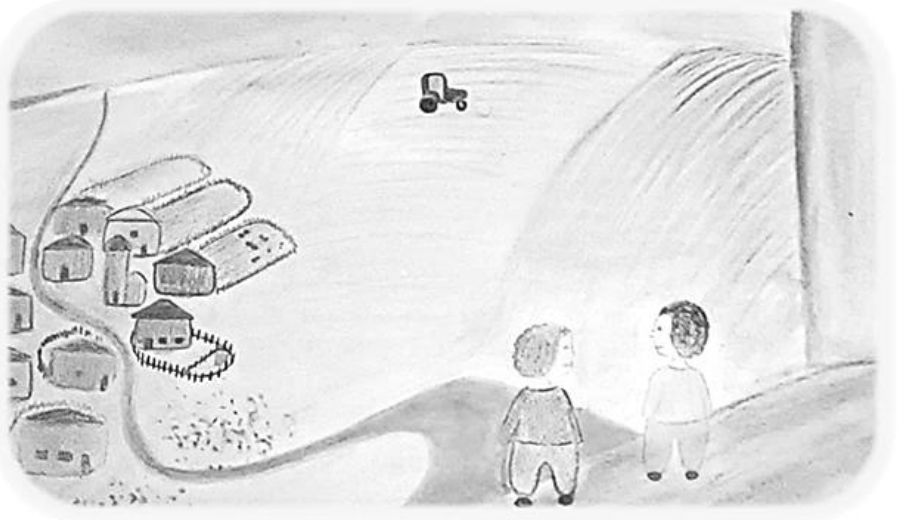
Pirike felnőtteken megsimogatta a haját.

- Amikor hazamegyünk, kimész a rétre. Úgyis sokáig ott fog dolgozni – ezzel minden visszatért a megszokott rendjéhez: az óvodások továbbjátszottak, kivéve Palikát, aki állt a lépcsőn a csodás traktort kémelve.

Egyszer csak
mellélépett Danika és
óvatosan megkopogtatta a
vállát.

– Nézhetem én is? –
kérdzte csendesen.

Palika nagyon
meglepődött, értetlen
tekintettel fordult hozzá.

Egyrészt, még félig a Traktor bűvkörében járt, másrészt, mert Danikától ez szokatlan viselkedés volt. Danikáék nemrég költöztek a faluba. Danika azonban mindenkinek megkeserítette az életét, mióta csak betette lábát az óvodába. Ledöntötte az építőkocka-tornyokat, szétszórta a kirakókat, belerúgott a homokvárakba, meghúzta a lányok haját, ellökdöste a fiúkat.

Palika habozott. Nem akart gonoszkodás áldozatául esni. De eszébe jutott apa meséje a lovacskáról, aki ellenségét kérte társául, így végül bólintott.

– Persze, nézzük együtt! – egy perc múlva pedig magyarázni kezdett: – Látod, micsoda pompás jármű! Ez a legnagyobb traktor a környéken. Mindig ő kaszálja, bálázza a hozzánk közeli rétet. Ott lehet csak igazán látni, mennyire hatalmas és erős!

– De jó lenne, ha én is láthatnám közlőrl! – vágyakozott Danika. Palika ránézett és komoly tanácsot adott neki.

– Kérd meg anyukádat, biztos megengedi, hogy hazagyere velünk megnézni! – s így is lett.

Palika, Danika és anya hordozókendőben a kis Matyikával, kiballagtak a kaszálóra. Pirike otthon maradt Jucussal – a lányokat nem túlzottan villanyozta fel a gépnézés gondolata.

A kaszáló sok-sok hektár méretű, végtelen zöldkalászos, hullámzó fűtengert jelentett. A bivalyerős masina széles csíkokat vágott bele szinte kopaszra fűnyírozva a domboldalt.

Amikor kiértek, egészen messze bürrögött, de pár perc múlva közel ért és alig egy sávnyira dübörgött el mellettük a Kékcsoda, a csillogó élénk kék kasznijú traktor anyánál is magasabb hátsó kerekekkel. Robajlott a motorja, miközben zümmögve pörgő kaszája fűszáldarabokat spriccelt magaköré. Még a föld is, mintha beleremegett volna, ahogy elhaladt mellettük.

Palika meghihatottan és büszkén nézte az ő szeretett gépét. Matyika csaknem kikalimpálta magát anya öléből, olyan izgatottan mutogatta a nagy Bürr-t. Danika ámulva bámulta: még sosem látott eddig ilyen közélről dolgozó traktort. Teljesen átérezte Palika lelkesedését.

S lássatok csodát: Danika ezentúl nem rombolt, nem verekedett többé az óvodában, hanem csatlakozott Pirike és Palika csapatához.

Pirike, Palika és az eső

Egy forró nyári napon anya így szólt a családhoz, amikor összeültek vacsorázni a teraszon:

– Holnaputánól esős időt jósolnak.

Ez a látszólag jelentéktelen, picike mondat rengetegsok tartalmat hordozott magában: szeretelni kell, feldolgozni és készülni a saras-tócsás vigadalomra.

Másnap munkához is láttak. Az ikrek érett, piros paradicsomot szedtek, majd szúrós, húsos uborkákat, végül roppanós, zenge salátákat, Jucus aranysárga babokat meg csillogós paprikákat. Anya Matyikával hosszú, zöld cukkiniket és